

ни! Пусни ни, пусни ни! Страшна е мжката ни, никой не може да я изкаже.

А жълтата луна ги гледа отъ горе и се смѣе: — Хайде, свийте си опашките! Само вие ли сте на свѣта? И на свобода да сте, пакъ ще искате нѣщо! Я пъкъ ще искате да сте безсмъртни като Игнатъ.

И мене споменава. И все съ смѣхъ. А животинѣ още по-силно, още по-жално виятъ. Така, иде ми и азъ да завия.

Само Жозефъ, като нѣкой мждрецъ, не се вълнува. Другарката му се бута отъ мжка въ него, клати хоботъ, изохка, а той — не. Помилва я само съ хобота и стои спокоенъ като че ли е Господъ между тѣхъ и всичко знае.

И не други, а той, той, Жозефъ умрѣ. Затова всички го оплакваха.

Да ти кажа ли? И азъ плакахъ като за братъ. Но следъ като го натоварихме и като го отведоха, нѣщо се преобърна въ мене. Запихъ! И като запихъ за първи пътъ разбрахъ, че макаръ да съмъ въ стая или на улицата, или вънъ отъ зоологическата, но и азъ съмъ въ клетка. Самиятъ свѣтъ е клетка! Гърдитъ ми за сърдцето ми сж клетка. Главата ми за ума е клетка. И нѣма кжде да се избѣга. Както луната казва: и на свобода пакъ ще искашъ нѣщо и то не може да стане и ти ще се блъскашъ за вѣтъра. Ще искашъ като у орлитъ крила — де ги? Ще искашъ никога да не умирашъ — а какъ може това? Идва часъ да убиешъ — а ако нѣма смъртъ — не можешъ да убиешъ! Още по-зле.

Азъ съмъ убиецъ и знамъ това. Голѣма мжка е, но понѣкога има нѣщо, има. . . Нѣкакъ страшно ти олеква. . . Като че ли ти отварятъ клетката и ти излизашъ. . . Иначе по тежко. . .